

Lovec ľudí

Na začiatku roku 1895 zakázala Teddymu Rooseveltovi jeho manželka kandidovať na starostu New Yorku a on sa utiahol na sídlo Sagamore Hill v dedine Cove Neck na Long Islande. Bol deprimovaný a podráždený, presvedčený, že prišiel o „životnú príležitosť, aká sa mu už nikdy nenaskytne“.⁶⁹ Jedného dňa otvoril knihu fotografií sociológa Jacoba Riisa. *Ako žije druhá polovica: štúdia života v newyorských činžiakoch*. Riis v nej dokumentoval zúfalstvo v tieni nového Manhattanu: chudobu, beznádej, alkoholizmus. Vďaka novej technológii (používal fotoaparát s bleskom) mohol vojsť do bytov na ulici Mulberry a v iných štvrtiach južného Manhattanu a spraviť zábery bosých detí spávajúcich na posteľných roštoch a mužov a žien natisnutých do malých izieb ako špinavé zajace.

Roosevelta tie fotky šokovali, podobne ako mnohých Newyorčanov z vyššej vrstvy, ktorí zriedkakedy zašli na juh od Štrnástej ulice – v tom čase predstavovala hraničnú líniu medzi moderným New Yorkom a svetom imigrantov. Teddy sa rozhodol konať. „Nikto mi nikdy nepomohol tak ako on,“⁷⁰ spomínal Riis. „Tri roky sme na ulici Mulberry pracovali ako bratia.“ Roosevelt sa stal policajným komisárom mesta New York. Začal šéfovať policajnému oddeleniu, ktoré sa preslávilo korupciou, a pustil sa do reforiem. „Spievaj, múza nebeská,⁷¹ naši policajti sú sklúčení,“ parafrázoval *New York World*, vlajková loď Pulitzerovho mediálneho impéria Johna Milтона. „Máme naozajstného policajného komisára. Volá sa Theodore Roosevelt... Má biele zuby, veľké takmer ako zuby žriebäťa. Akoby vraveli: ‚Ak nepoviete svojmu riaditeľovi pravdu, tak vám odhryznem hlavu!‘“ Roosevelt prijímal policajtov na základe ich

schopnosť a nie s ohľadom na príslušnosť k nejakej strane, dal nainštalovať na okrskoch telefóny, zaviedol ročné fyzické previerky a inšpekciu strelných zbraní a chodil od stanice k stanici, aby sa ubezpečil o tom, že jeho muži berú svoje povinnosti vážne. Niektorí detektívi boli preradení, iní dokonca prišli o miesto. Otvorili sa nové pozície a Roosevelt, ktorý vedel, že imigrantské štvrte potrebujú policajný dohľad, hľadal Taliana, čo by sa toho ujal. A našiel Josepha Petrosina. Dvadsiateho júla 1895 sa po dvoch rokoch strávených v policajnom zbore stal prvým talianskym policajtom s hodnosťou detektíva v celých Spojených štátoch.

Stretnutie s Rooseveltom na Petrosina zapôsobilo. Obaja muži sa vyznačovali rovnakou buldočou húževnatosťou. Stali sa svojím spôsobom priateľmi. „Nevedel, čo to je strach,“⁷² povedal neskôr Roosevelt o Petrosinovi a v podstate tým opísal i vlastný pohľad na svet. Petrosino rýchlo pochopil, akým dôležitým je pre jeho kariéru ochranca ako Roosevelt. Pri každej príležitosti ho vychvaľoval – či už pred novinármi alebo kolegami.

Na novej pozícii sa mu darilo. Používal nové taktiky. Prezliekal sa za rôzne osoby a ostatní detektívi si z neho utáhovali. Vraví sa, že šatník v jeho byte vyzeral ako zákulisie Metropolitnej opery. Mal úžasný repertoár⁷³ kostýmov a dokázal sa prezliecť za tucty osôb: nádenníka, gangstera, ortodoxného Žida, slepého žobráka, úradníka z hygieny, katolíckeho kňaza. Vošiel do bytu ako Joseph Petrosino a vyšiel z neho ako niekto úplne iný. Obliekol si roztrhané šaty, zobral do ruky krompáč a pracoval na ulici. Vyzeral ako ktorýkoľvek sicílsky robotník. Po niekoľkých týždňoch sa vrátil na stanicu s mozoľnatými rukami a zápisníkom plným nových stôp – Petrosino sa nielenže obliekal za robotníka, on sa ním *stal*. Dokonca sa prevtelil aj do najbežnejšieho talianskeho stereotypu: verklekára s opicou na pleci.

Hoci chodil do školy len šesť rokov, dychtil po vzdelaní. „S obrovským pôžitkom diskutoval s intelektuálmi o estetike,“ napísal jeden novinár. „Bol to citlivý a emocionálny chlap. Ceníl si priateľstvo a mal rád spoločnosť.“⁷⁴ Predstieral, že je hlúpy, ale len preto, že to využíval pri práci. Naučil sa tváriť ako *grignono*, zelenáč, ktorý

práve priplával parníkom z Janova. Petrosino to skutočne robil. „Vedel majstrovsky zahrať plachého a naivného muža,“ vyhlásil jeden taliansky spisovateľ. „Ale ne jeden lupič a vrah rýchlo zistil, aký je bystrý a aká svižná je jeho ruka.“ Svojím spôsobom tým komentoval, akú nízku mienku mala väčšina Američanov o Talianoch. Ako sa stať neviditeľným? Schovať sa za masku tupého guinea. Mnohí írski policajti prechádzali okolo prezlečeného detektíva a ani si ho nevšimli.

Petrosinovi sa na novej pozícii darilo. Nepoužíval zakladače, ako zvykli robiť ostatní detektívi, všetky svoje prípady nosil „pod klobúkom“⁷⁶ – to značí, že si zapamätal každý detail, mená tisícok talianskych zločincov, ich tváre, opis, oblasť, z ktorej pochádzali, zvyky a zločiny, z ktorých ich obvinili. Jedného večera stúpал hore po schodoch,⁷⁷ šiel navštíviť priateľa, ktorý býval na vrchnom poschodí v činžiaku na Prvej Avenue 2428. Cestou si všimol chlapa sediaceho v kuchyni – dvere do bytu boli otvorené. Petrosino kráčal ďalej, potom zastal, otočil sa a vrátil sa. Pristúpil k chlapovi, povedal mu, aby sa postavil, informoval ho, že sa volá Sineni a že je obvinený z vraždy Oscara Quarnstroma, ktorého pred štyrmi rokmi v Chicagu podrezal žiletkou. Polícia po ňom pátrala pre úkladnú vraždu. Pred štyridsiatimi ôsmimi mesiacmi Petrosino preletel pohľadom obežník chicagskej polície a čosi na mužovej tvári, ktorú videl len na zlomok sekundy, mu utkvelo v pamäti. Sineni sa priznal a odviezli ho do Chicaga, kde ho postavili pred súd.

Petrosino čoskoro predstihol svojich rovesníkov. Vystopoval a rozbil zločineckú skupinu,⁷⁸ ktorej členovia skupovali poistky a dávali sa vyhlásiť za mŕtvych, aby mohli zhrabnúť peniaze. Odhalil zločincov,⁷⁹ ktorí pred nevinnými Talianmi predstierali, že ich poznajú z domova, potom uzatvárali poistky na ich mená a následne im podali smrteľnú dávku jedu. Za jeden rok mal Petrosino na konte sedemnášť usvedčení z vraždy,⁸⁰ čím zlomil rekord newyorskej polície. Do konca svojej kariéry poslal na elektrické kreslo alebo do Sing Singu sto vrahov.

Manhattančania, nielen Taliani začali o novom policajnom detektívovi hovoriť. Petrosino sa natoľko preslávil, že zločinci prichá-

dzajúci z južného Talianska žiadali, aby ich niekto za ním zaviedol a oni si ho mohli obzrieť. Zhákli sa na ulici Mulberry 300 a mlčky sledovali policajtov a detektívov vychádzajúcich z budovy. Niekedy čakali hodiny, kým sa k nim naklonil kamarát a povedal: „To je on.“ A to vtedy, keď z dverí vyšiel chlap s býčou šijou, tmavými očami a pinčom na hlave. Zapamätali si jeho tvár, výšku (niekedy si dával do topánok vložky, aby mohol svoju výšku obmieňať), jeho chôdzu. Tieto obhliadky mali praktický význam: chceli vidieť, ako Petrosino vyzerá, aby sa mu mohli vyhýbať. Ale prirodzene im aj trochu imponoval. *Rodený Talian a pozná Teddyho Roosevelta!* Muži prichádzajúci na ulicu Mulberry 300 sa naňho pozerali jedovatým pohľadom, ale iste ich aj nadchýnal. Boli to zlodeji a vrahovia, to je pravda, ale boli aj imigranti. „Petrosino stelesňoval pre mnohých z talianskej kolónie a aj mimo nej americký sen,“ napísal historik Humbert Nelli.

Niektorí z tých chlapov sa neskôr stali členmi Čiernej ruky, ktorá sa začala na sklonku storočia šíriť po chodbách činžiakov na ulici Mulberry ako týfus.

Je veľavravné, že najslávnejší Američan talianskeho pôvodu na sklonku devätnásteho storočia bol muž poverený mocnými, aby vypátral a uväznil svojich krajanov. Medzi prisťahovalcami zo Starého sveta bolo veľa umelcov a intelektuálov: profesori klasickej literatúry, spisovatelia, operní speváci, sochári, ktorí vytvorili úžasné diela. Avšak krajina ich v podstate ignorovala. Usadených Američanov v pumpkách, bielych anglosaských protestantov najviac fascinoval Petrosino, „lovec ľudí“ – prijali ho ako žiadneho iného Italoameričana toho obdobia. Mali o Talianoch takú obmedzenú a úzkoprsú mienku, že vnímali len dva typy ľudí spomedzi tých, čo prechádzali bránami na Ellis Islande: vraha, ktorý desil Američanov a jeho protiklad. Muža zákona. Záchrancu.

XXXXX

Detektíva Petrosina na Mottovej ulici rešpektovali, ba obdivovali, existuje vysvetlenie, prečo tomu tak bolo – našli sa samozrejme aj

takí, čo k nemu nepocitovali hlbokú nenávisť a odpor. Krásne sa to dá demonštrovať na prípade Angela Carboneho.

Neskoro večer v roku 1897 popíjal tento mladý Talian v kaviarni Trincarcia⁸³ a pohádal sa so štyridsaťdvaročným Natale Brognom. Slovo dalo slovo a Brogno skončil s nožom v chrbte. Carbone prisahal, že je nevinný, ale po osemhodinovom procese (v tých časoch jednom z najrýchlejších v dejinách mesta New Yorku) ho manhattanskí porotcovia odsúdili za vraždu. Írsky sudca, zhodou okolností veľké zviera z Tammanyho spoločnosti, odsúdil Carboneho na smrť a vyhlásil, že jeho poprava bude varovaním pre všetkých Talianov, „ktorí sú priveľmi náchylní na páchanie podobných zločinov“. Ohúreného odsúdencu sa spýtali, či k tomu chce niečo dodať. „Vaša Ctihodnosť,“ povedal Carbone, „prečo by mal byť nevinný muž odsúdený na smrť príkladom pre druhých?“ Mladého muža odviezli do Sing Singu, kde si mal počkať na schôdzku so Starou Iskrou – dreveným elektrickým kreslom, ktoré zostrojil istý zubár. Inšpiroval ho k tomu opilec, ktorý sa náhodou dotkol elektrického drôtu a zabilo ho to.

Petrosino s prípadom nič nemal, ale čoskoro sa do počul, čo sa na Mottovej ulici povráva: Carbone je vraj tvrdo pracujúci čestný chlap, nebol to *marmaglia*, nebol ako luza, ktorá sa zaplietala do potýčok s nožom. Dôkazy ukazovali na iného muža. Petrosino nemal žiaden výnimočný dôvod, aby sa zaujímal o Angela Carboneho, v novinách nevychádzali rozhorčené články, netlačilo sa na odvolanie – a newyorská polícia si bola istá, že dostali za mreže toho správneho muža. Znovuotvorenie prípadu by popudilo jeho kolegov. No začiatkom roku 1899 mu Carbone nedával niekoľko mesiacov pokoja. Napokon sa rozhodol, že sa na jeho prípad pozrie.

Petrosino sa odviezol vlakom do Sing Singu (smutne preslávené väzenie, ktoré pomenovali podľa miestneho indiánskeho kmeňa Sinck Sinck – „kameň na kameni“) na východnom brehu rieky Hudson, necelých päťdesiat kilometrov od mesta. Vstúpil do väzenskej budovy, ktorej cely vytesali do kameňa prví väzni, ktorí tu žili, a pozrel sa na ozbrojených ostreľovačov, čo sledovali dvor z kónických hliadkových veží. Hliadka odvieďla Petrosina do Domu smrti, kde sedeli odsúdení muži, a do Carboneho vlhkej a chladnej

cely jeden krát 2,4 metra. Tam mu väzeň rozpovedal celý príbeh po taliansky. „*Io non l'ho ucciso,*“ povedal na záver. „Nezabil som ho.“⁸⁴ Petrosino mu povedal, že vraždu vyšetrí.

Detektív si najprv zisťoval niečo o živote obete a zistil, že Brogno mal niekoľko nepriateľov. Jeden ho obzvlášť zaujal: Salvatore Ceramello, šesťdesiatdvaročný chlap, násilník, ktorý sa v kaviarni nachádzal v noc vraždy. Petrosinovu pozornosť upútala aj ďalšia skutočnosť: Ceramello po jeho smrti zmizol a od tej noci ho nik v Malom Taliansku nevidel.

Petrosino začal po Ceramellovi pátrať, stopa ho zaviedla najprv do Jersey City, neskôr do Philadelphie. Keď ho nenašiel tam,⁸⁵ pokračoval ďalej – do talianskych štvrtí v Montreale, ani tam však nepochodil. Detektív Petrosino teda nastúpil na loď do Nového Škótska. V kufri si niesol rôzne oblečenie – svoje masky: robotník, hygienik, obchodník. Aj táto stopa sa však ukázala slepou uličkou. Ceramello nikde nenašiel. Znechutený Petrosino sa vrátil do New Yorku a začal tlačiť na svojich *nfami*, potreboval nové informácie. Carboneho schôdzka s elektrickým kreslom sa blížila. Vo štvrtok o jedenástej hodine v noci (vtedy sa tradične konali popravy) ho mali odvieť na popravu siedmi dozorcovia v sprievode kaplána.

Niekoľko dní po návrate domov sa mu donieslo, že Ceramello žije na predmestí Baltimoru. Petrosino bezodkladne nastúpil na vlak a vydal sa na ulicu, kde Ceramello videli. Štvrť dal sledovať – predmetný dom sledoval vo dne v noci. Pozoroval, ako doň vstupujú muži i ženy, aj ako ho opúšťajú, na nikoho sa však nehodil Ceramellov opis.

Dochádzal mu čas. Petrosino sa musel vrátiť do New Yorku k svojej práci, a čo bolo ešte naliehavejšie: Carboneho poprava sa mala konať o pár dní. Detektív viac nemohol vyčkávať.

Petrosino si prilepil falošnú bradu a zaklopal na dvere domu. Prišla mu otvoriť akási žena a nedôverčivo si ho premerala. „Som z hygieny,“ povedal jej detektív. „Informovali ma, že sa v dome vyskytli kiahne.“ Žena sa zamyslela. Náhle schmatla dvere a pokúsila sa ich zatresnúť Petrosinovi pred nosom. Vykročil a zabránil jej v tom. Žena sa zapotácala, zanáďavala a on vkročil dnu. Rozhliadol

sa. Pohľad mu padol na starého muža sediaceho na stoličke. V ruke držal sekeru. Sekal polená tak, aby sa zmestili do piecky. Petrosino sa ho opýtal, ako sa volá.

„Volám sa Fioni.“

Petrosino pokrútil hlavou. „Chcete povedať Ceramello.“

Muž sa pozrel na cudzinca a spýtal sa ho, čo je zač.

Detektív odvetil: „Volám sa Petrosino.“

Ceramello bol ozbrojený. Ale keď začul detektívovo meno, ako-by z neho vyprchal život. Vzdal sa bez boja. Petrosino ho vyviedol z domu a zamierili k najbližšej telegrafnej stanici. O chvíľu dostali na ulicu Mulberry 300 telegraf: „BALTIMORE – ALLESANDRO CIAROMELLO⁸⁶ ZATKNUTÝ. PRIZNANIE V PLNOM ROZSAHU. MÁ NÔŽ, S KTORÝM ZABIL NATTALIHO BROGNA. PRÍCHOD DNES. PETROSINO.“

V ten večer prišiel ku Carboneho cele v Sing Singu dozorca a cez mreže mu podal kus papiera. Väzeň ho rozložil. Bol to telegram. Carbone sa naň pozrel. Bol napísaný po anglicky a on po anglicky nevedel čítať. Privolali prekladateľa a ten mu povedal, že telegram je od jeho brata Nicola. „Môžeš byť pokojný,“⁸⁷ prečítal prekladateľ. „Zatkli Alexandra Ciaramella.“ Carbone stál ako obarený. Mlčal. Potom mu vytryskli z očí slzy a vykrikoval: „Som zachránený!“

Ani nie týždeň pred plánovanou popravou vyšiel Angelo Carbone zo Sing Singu ako slobodný muž a objal sa s rodinou. Ceramello zaujal jeho miesto v cele smrti a napokon ho aj popravili.

Carbone si svoju zázračne nadobudnutú slobodu nikdy skutočne neužil.⁸⁸ Pár mesiacov po prepustení sa začal správať nevyspytateľne a bol extrémne nervózny. Neexistujú záznamy o tom, čo presne spravil alebo povedal, ale jeho rodinu to natoľko znepokojilo, že ho dali vyšetriť niekoľkými lekármi. Konečná diagnóza znela: šialenstvo. Carboneho posadla myšlienka, že ho odvedú naspäť do Sing Singu a zomrie na elektrickom kresle. To jeho myseľ načisto vyviedlo z rovnováhy.

Mnohí Taliani zdieľali Carboneho obavy. V newyorských väzeniach sedelo nespočetne veľa takých Talianov. Odsúdili ich za zločiny, ktoré nespáchali, len sa náhodou nachádzali v blízkosti miesta činu, prípadne ich považovali za násilných od prírody. „Bolo

jedno, o aký zločin šlo,⁸⁹ napísal Arthur Train, ktorý pracoval na newyorskej prokuratúre, „verejnosť považovala Talianov predovšetkým za banditov.“

Ak bol niekto Talian a žil v Amerike, už bol spolovice vinný.

Z tohto dôvodu Petrosina v kolónii milovali. Medzi volenými úradníkmi neboli Taliani, on bol však ich brat, štít. Ak bol presvedčený o tom, že sa niekto previnil, prenasledoval ho až na kraj sveta. Ak však veril, že je niekto nevinný, nedal si pokoja, kým ho neoslobodil. Ak vás mali neprávom popraviť, bolo takmer isté, že on je jediný, kto vás zachráni.

XXXXX

Detektív Petrosino sa spriatelil s mnohými mocnými mužmi: prokurátormi, obhajcami, sudcami a novinármi. Zistili, že pod drsným Petrosinovým zovňajškom je osviežujúco spoločenský muž. Bol ako bublajúci prameň vyvierajúci na tvrdú vápencovú pôdu. „Petrosino nebol veru typ prchkého Latinoameričana,⁹⁰ napísal novinár z *Evening World*. „Bol to sympatický priateľ, veselý zábavný človek, ktorý rád spieval, rozprával príbehy a kadekoho imitoval.“ Istý absolvent Harvardovej univerzity s modrou krvou sa s Petrosinom stretol, aby sa s ním porozprával o prípade, ktorý predkladal ako prokurátor na ďalší deň súdu. Šlo o vraždu v Bronxe, vo Van Cortlandovom parku, o zločin, ktorý Petrosino veľmi šikovne vyriešil. Pôvodne to mala byť čisto pracovná záležitosť, ale dopadlo to celkom inak: ako „najúžasnejší večer môjho života“⁹¹, spomínal prokurátor. Petrosino sedel vzpriamene v kresle, „okrem príležitostného záblesku v čiernych očiach sa na jeho nepeknej, veľkej tvári nezjavil žiaden výraz“ a rozprával sa s prokurátorom a jeho ženou sediacimi pri praskajúcom ohni. „Petrosinov opis celého prípadu bol taký živý, že som v nasledujúci deň porote jednoducho zopakoval to, čo som si večer od neho vypočul,“ povedal prokurátor. Vraha okamžite odsúdili.

Vyhľadávali ho aj novinári, domnievali sa, že je kľúčom k akémusi mystickému jadrú Talianov. Prekvapilo ich, keď zistili, že je

príjemný spoločník. „Veľký, mohutný muž⁹² so žiarivými uhľovočiernymi očami a melodickým hlasom“ – tak si naňho spomínal jeden z novinárov. „Bol pohotový, bystrý a veľa toho vedel.“ Keď Petrosino kráčal po Malom Taliansku, deti za ním utekali a on „študoval tmavými nepokojnými očami všetkých, ktorí ho míňali“. Keď šiel niekoho zatknúť do krčmy, často ani nevyťahoval odznak či svoju služobnú zbraň Smith & Wesson kalibru 38. Jednoducho povedal „Volám sa Petrosino“,⁹⁴ a zločinec takmer vždy vstal a šiel s ním. Bolo to, akoby to jedno slovo – „Petrosino“ – zavážilo viac než renomé desaťtisícového zboru newyorskej polície.

Detektív trávil svoje dni s policajtmí, novinármi a sudcami, žil v prevažne mužskom svete. Na rozdiel od väčšiny svojich kolegov nemal priateľku ani ženu a tvrdil, že tak žije zámerne. „Policajné oddelenie je jedinou manželkou,⁹⁵ na ktorú mám právo,“ povedal raz. „Pri tomto zamestnaní prichádza smrť často a náhle. Muž nemá právo voviesť do tohto všetkého ženu.“

Mal však priateľov po celom meste a s týmito často zdieľal svoju najväčšiu lásku: operu. „Keď hovoril o hudbe,⁹⁶ napísal istý novinár z *New York Sun*, „tak povedal, že jeho najobľúbenejšou je ‚Lucia‘, na druhom mieste bol ‚Rigoletto‘ a cenil si aj ‚Ernaniho‘ a ‚Aidu‘. Priznával, že Wagner až tak nelahodí jeho uchu, hoci ‚Tannhauser‘ sa mu veľmi páči.“ Michael Fiaschetti si spomínal, ako ho Petrosino chodil v nedeľu večer navštevovať, rozprávali sa a počúval Fiaschettiho otca, ktorý hrával na klavíri jeho obľúbené skladby. Dokonca aj Fiaschetti vedel, kto je Petrosino. „Celé mesto ho poznalo,⁹⁷ vravel Fiaschetti. „Stretnúť sa s ním bolo ako pozdraviť sa s kráľom.“ Medzi áriami sa ho mladík pýtal na to či ono zatknutie a Petrosino mu porozprával o svojich posledných dobrodružstvách. Osemnásťročný mladík bol nadšený, že je v prítomnosti tohto poloboha. Petrosino ho však prekvapil, nebol taký, ako si ho predstavoval, bol „to muž v strednom veku, tichý... sotva by ste v ňom spoznali hrdinu riskantných kúskov a bitiek ... bol legenda“. Fiaschetti bol mocný mladík s lesklými čiernymi vlasmi a keď sa porovnával s Petrosinom, s počudovaním mu napadlo, že „to on vyzerá ako drsný policajt, a nie Petrosino“. Ale keď sa mladý Fiaschetti s Petrosinom v tie dlhé nedeľné popoludnia pustil do rozhovoru a počúval o tom,

ako prenasledoval mužov, čo v Taliansku zabili desať alebo pätnásť ľudí a o tom, ako zatkol toho či onoho gangstra bez posíl, začal mať z neho iný dojem. „Na tom jeho mlkvom a hrozivo vážnom správaní bolo čosi, čo vás nútilo nehovoriť príliš nahlas.“

Petrosinova sláva sa šírila a šíriť sa začal aj jeden mýtus.⁹⁸ Nedá sa presne vystopovať, ako a kde vlastne vznikol, ale dodnes je súčasťou jeho legendy. Povrávalo sa, že Petrosino emigroval do Štátov ešte pred svojou rodinou. Priplával na lodi ako chlapec a vraj žil na Manhattane so svojím dedkom. Podľa tejto verzie dedka zrazila električka a umrel. Petrosino a jeho bratranec Antonio ostali sami. Napokon skončili pred súdom, kde sa malo rozhodnúť, čo so sirotami. Láskaému írskemu sudcovi sa chlapcov ulútilo, neposlal ich do sirotinca, ale zobral si ich domov, kde sa o nich staral, kým nedorazil z Talianska zvyšok rodiny. „A tak,“ tvrdí legenda, „vyrastal Joseph Petrosino a jeho bratranec Anthony Puppolo v írskej domácnosti, v dome muža, ktorý mal ‚politické konexie‘. To im otvorilo nové možnosti, ak šlo o vzdelanie a zamestnanie. Možnosti, ktoré ostatní imigranti, a najmä talianski imigranti nemali.“

Tento príbeh je síce milý, ale je to fikcia. Petrosino v Amerike žiadneho deda nemal, žiadna nehoda s električkou sa nekonala, nekonal sa ani írsky sudca. Petrosino vyrástol v talianskej domácnosti a integritu si osvojil od imigrantov. Bol absolútnym produktom svojej vlastnej kultúry a školy amerického života, ktorú mu uštedrila nová domovina.

Tento príbeh je vlastne urážkou Talianov. Považovali ich za neschopných, nemohli uveriť tomu, že by z ich radov vyšiel muž ako Joseph Petrosino. Počas svojej kariéry sa musel detektív Petrosino vyrovnávať s predsudkami, ktoré neboli na prvý pohľad natoľko viditeľné. Na sklonku storočia im musela čeliť väčšina Talianov a zatienili každý krok, ktorý Petrosino spravil.

XXXXX

Petrosina prezývali „taliansky Sherlock Holmes“, nestretol však zatiaľ svojho Moriartyho. To sa zmenilo ráno 14. apríla 1903.